A°. 1828. N°. 55.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 6 Mei.

FRANKFORT, den 3. Mei.

Het gerucht, te Weenen, dat de Russen Moldavie reeds bezet hadden, heeft zich niet bevestigd. Over de oorzaken der vertraging van de operatien der Russische armee zijn onderscheiden meeningen. Sommigen beweren, dat Rusland eerst antwoord van Londen en Parijs op de medegedeelde nota heeft willen afwachten; anderen, dat de afsluiting van de Dardanellen, welke Frankrijk en Engeland zouden bewerkstelligen, naderhand afgeslagen is; en dat zulks eene geheele verandering in het krijgsplan van Rusland zou hebben te weeg gebragt.

— Uit Jassij wordt den 16. April het volgende gemeld: — Bij de Russische armee worden de toebereidselen tot den overtogt van de Pruth voortgezet. Op verscheidene punten van deze rivier ziet men sints den 14. April manschappen bezig met de noodige schipbruggen te herstellen. Ook is de kavallerie, welke, uit gebrek aan voeraadje, zich zeer verspreid had, bijeengetrokken. Men denkt, dat, zoodra de bruggen gereed zijn en de armee verzameld is, de veldtogt zal geopend worden. De Russische troepen, welke over de Pruth zullen trekken, zoo wel als die bij Reni en Ismail, schijnen alleen bestemd om de vorstendommen te bezetten; terwijl waarschijnlijk de hoofd-armee dadelijk over den Donau zal gaan en alzoo het tooneel des oorlogs naar Bulgarie zal verplaatst worden. — De consuls der onderscheidene Europische mogendheden zullen bij den intogt der Russen hunne functien staken.

Te Bucharest had men den 12. April berigten uit Konstantinopel tot den 2. dier maand, volgens welke aldaar alles rustig en niets veranderd was. De divan schijnt nog altijd hoop te hebben op het ontstaan van tweedragt tusschen de Europische mogendheden.

Te Odessa was den 10. April tijding ontvangen, dat HH. MM. de Keizer en de Keizerin van Rusland in het laatst van April of het begin van Mei daar zouden komen. Er werden reeds toebereidselen tot de ontvangst der hooge personaadjen gemaakt. Men zeide, dat Z. M. de Keizer slechts korten tijd te Odessa vertoeven, en eerlang naar de armee vertrekken zoude; terwijl H. M. de Keizerin aldaar het einde van den veldtogt zou afwachten. In de streken van Odessa trokken de troepen meer en meer bijeen, en konden dezelve tusschen den 22. en 28. elkanderen zoo veel genaderd zijn, om den veldtogt te kunnen openen.

Uit Malta wordt gemeld, dat het eskader van den Russischen admiraal naar Navarino zou vertrekken om de blokade te versterken.

STOKHOLM, den 22. April.

Gisteren namiddag is Z. M. de Koning naar Noorwegen vertrokken. Vóór zijn vertrek heeft Z. M. den Kroonprins tot president van het Regentschap, en den minister van justitie benevens drie staatsraden tot leden van hetzelve benoemd. Naar men verneemt zal Z. M. tot in het begin van Julij te Christiania blijven. Men zegt, dat H. M. de Koningin zich den 15. Mei mede derwaarts zal begeven.

CHRISTIANIA, den 21. April.

Volgens besluit van Z. M. den Koning zal de Stortingh van Noorwegen heden door den rijksstedehouder geopend worden.

LONDEN, den 30. April.

De *corporation* en *test-acte*, welke tegen de protestanten, die niet tot de bisschoppelijke kerk behooren, gerigt was, is in het Hoogerhuis mede aangenomen. De hertog *van Wellington* zeide bij deze gelegenheid, dat de intrekking dezer acte ter bevordering der eensgezindheid zou kunnen strekken; doch hij verklaarde tevens, dat hij altijd tegen de gelijkstelling der katholijken zou stemmen.

— De ministeriele bladen wederspreken het berigt, dat de Fransche expeditie, welke in de haven van Toulon gereed gemaakt wordt, tegen Algiers zou bestemd wezen.

PARYS, den 1. Mei.

De generaal *Sebastiani* heeft, in de zitting van de kamer der afgevaardigden van eergisteren, rapport uitgebragt op het ontwerp van wet omtrent de leening van 80 milioen voor buitengewone behoeften. Deze 80 milioen moeten dienen om ons leger te brengen tot de sterkte, welke hetzelve in staat van vrede moet hebben; iets dat tot dus verre verzuimd is; voorts, om de zeemagt tot dien staat te brengen, welke in de tegenwoordige omstandigheden, vooral met betrekking tot Griekenland, vereischt wordt. De generaal *Sebastiani* merkte aan, dat de volken en regeringen, na zoo langdurige onheilen, evenzeer rust noodig hebben; dat de krijgslust door wederkeerigen onspoed is uitgedoofd, dat er thans een andere worstelstrijd is ontstaan, namelijk die der volmaking, der nijverheid en der verbetering van den maatschappelijken toestand. Het algemeene, diep gevestigde verlangen om den vrede te behouden, is ook de reden geweest van onze tusschenkomst bij het traktaat van Londen, waarvan het doel is om aan het bloedvergieten in de schoone streken van Griekenland een einde te maken, en groote bezwaren uit den weg te ruimen. « Wij willen ons," zeide de generaal, « niet bemoeijen met de binnenlandsche zaken van eenig volk; wij houden ons te vreden met hetgeen wij bezitten en zijn, en de onlangs zoo magtige en geduchte Fransche natie wordt thans door geene staatszucht gedreven. Dan de menschelijkheid en de regtvaardigheid stemmen in het onderhavig geval met de staatkunde overeen. De vrede zou niet duurzaam wezen, indien de betrekkelijke magt der staten niet in een gelukkig evenwigt bleef."

De kamer der afgevaardigden heeft de beraadslaging over het ontwerp van wet op de kiezerslijsten voortgezet en de zes eerste artikelen van hetzelve met eenige wijzigingen aangenomen.

— Volgens de berigten, welke de commissie tot onderzoek van den staat van zaken betrekkelijk de kleine seminarien ingewonnen heeft, zijn er tegenwoordig negen openbare gestichten der jezuiten in Frankrijk. In vijf dezer gestichten worden de regels der jezuiten naauwkeurig gevolgd. Behalve de bedoelde negen gestichten, zijn er te Bordaux en in den Elzas gestichten van Mariatisten, wier regels met die der jezuiten veel overeenkomst hebben.

BRUSSEL, den 2. Mei.

Een geloofwaardig persoon uit Echternach, Groothertogdom Luxemburg, geeft berigt, dat de landverhuizers, die onder snarenspel naar Brazilien waren vertrokken, den 28. April in den behoeftigsten toestand zijn teruggekomen; de scheepskapiteins nemen geene reizigers beneden de 16 jaren aan boord, dan tegen eene vooruitbetaling van 80 gulden per hoofd; onder zijnde moeten zij 120 gulden betalen, en de jonge lieden worden niet anders toegelaten, dan onder voorwaarde van zes jaren te zullen dienen.

— Men schijft uit Grevenmacher, onder dagteekening van den 27. April: « Wij hebben heden het eerste transport landverhuizers hier zien doorkomen; hetzelve kwam van Junglinster en bestond uit eenen wagen en drie karren, met kinderen, valiezen, zakken en pakken beladen; mans en vrouwen, die gaan konden, volgden te voet. Wat zullen deze ongelukkigen met de goederen, die zij medenemen, doen, wanneer zij de boorden van den Rijn verlaten, om hunnen togt naar Bremen voort te zetten? Het is opmerkelijk dat men onder de landverhuizers, althans bij dit transport, meer vrouwen, dan mannen ziet. Eene oude vrouw, welke er toe behoorde en welke men het zonderlinge van haar besluit voor oogen hield, gaf ten antwoord: ik ben nu reeds te ver weg om terug te keeren.» De afstand van hare woonplaats intusschen was slechts 3 uren!

— Men meldt uit Remich van den 28. April: « Heden morgen om elf ure liepen alle ingezetenen uit onze kleine stad en van de omliggende dorpen naar de haven, om een even buitengewoon, als treurig schouwspel te zien. Een honderdtal onzer landgenooten werden ingescheept, om de kans eener verhuizing naar Brazilie te wagen, welk land onze goede ingezetenen als een nieuw *El dorado* beschouwen. Een schip van de eerste grootte, met goederen en levensmiddelen bevracht, wachtte de reizigers af. Eene geheele brigade marechaussées onderzocht op den oever de papieren en paspoorten. Men kan zich bezwaarlijk een denkbeeld maken van de vreugde van sommigen, van de droefheid van een groot aantal, bijzonder der achterblijvenden, van het gejoel, van de uitdrukking der verschillende gevoelens, die hierbij plaats grepen. Een jong man hoorde men, toen hij naar het schip ging, onder het zwaaijen van zijne sabel uitroepen: « Vaartwel, Nederlanden! Leve don *Pedro*, Keizer van Brazilie!» Landverhuizers uit alle dorpen langs de oevers van de Moezel wachten te Ehnen, Wormeldange en Ohnen op de komst van het schip, om zich te voegen bij degenen, die zich op hetzelve bevinden.

MAASTRICHT, den 2. Mei.

De Staatsraad, gouverneur der provincie Luik, heeft zijne onderhoorigen verwittigd, dat in die provincie valsche tien-gulden-stukken van dit Rijk in omloop zijn. Men kan dezelve bij het eerste zien of betasten zeer gemakkelijk kennen. Zij zijn in het *zand* gegoten en wegen een derde minder dan de echte stukken van tien gulden.

AMSTERDAM, den 3. Mei.

Niettegenstaande de groote verpligting, welke ons vaderland altijd zal blijven behouden aan den onsterfelijken hoogleeraar *Guyot*, door de oprigting zijns voortreffelijken instituuts, ter onderwijzing van doofstommen, te Groningen in den jare 1790, van welke heilzame stichting de nu zalige menschenvriend, gedurende acht en dertig jaren, de heerlijkste vruchten heeft mogen inoogsten, bleek het ons echter dezer dagen, dat er hier te lande, reeds vroeger, enkele voorbeelden van zoodanig onderwijs hebben bestaan, waarvan wij er onder anderen één, met volkomene zekerheid, kunnen opgeven, dat wij, om den spoedigen en gelukkigen uitslag der aangewende kunstmiddelen, der vermelding dubbel waardig keurden.

In de Haarlemsche Courant van 5. December 1775 wordt van Enkhuizen gemeld: « Wij hebben hier onlangs een merkwaardig proefstuk gezien van de schoonste der kunsten, die namelijk, waardoor dooven en « stommen spreken leeren en het onbetaalbare voorregt weder verkrijgen « om de woorden van andere menschen te verstaan, in den persoon van « *Jacob Reynouts*, zijnde 21 jaar oud en gealimenteerd wordende in ons « oude mannen- en vrouwen-huis. Deze jongeling was, van zijne vroege « kindschheid aan, doof en stom, en is door de bekwame onderwijzing « van den heer *Kleben*, beroemd heelmeester alhier, in den korten tijd « van zes weken, zoo ver gevorderd, dat hij, in presentie der heeren « regenten van het voornoemde Godshuis, al hetgene hem voorgelegd werd « overluid gelezen en vrij verstaanbaar uitgesproken heeft.»

ARNHEM, den 5. Mei.

« Indien in uwe Courant, even als in het dagblad van *de Villèle*, eene rubriek was voor de *leugens van den dag*,» schrijft men ons, « zouden wij ons haasten daaronder te plaatsen hetgeen wij gelezen hebben in den *Eclaireur*, een Fransch dagblad, dat te Maastricht wordt uitgegeven, en daaruit in het *Journal de la Belgique*, het *Advertentie-Blad*, en waarschijnlijk in andere dagbladen is overgenomen, namelijk: dat *de wet op de organisatie der regterlijke magt* niet zoude ter uitvoer worden gelegd, maar dat er in de eerste zitting van de Staten-Generaal een voorstel, van wege het *gouvernement*, zoude worden gedaan, tot *intrekking* derzelve. Daar er nu zulk eene rubriek in uwe Courant niet bestaat, zullen wij ons alleen bepalen met eenvoudig aan te merken, dat zulk eene dwaasheid wel kan opkomen in de hersenen van menschen, die in het verzinnen en verspreiden van dergelijke ongerijmde geruchten belang hebben, maar voorzeker nimmer in het hoofd van den Vorst, onder wiens vaderlijk, regtvaardig en verstandig bestuur wij het geluk hebben te leven, noch in het hoofd van eenen zijner ministers. Wie toch zoude het durven wagen aan den Koning een voorstel te doen, ter intrekking van eene wet, welke zoo zeer verlangd is, die met zoo veel moeite is daargesteld geworden, en waarin het gouvernement, en met reden, zoo veel belang stelde, in eene wet, welke ons de instelling heeft geschonken, geheel overeenkomstig met onze grondwet?» — Schoon wij (de Redactie) geenszins behooren tot de bewonderaars van de bedoelde wet, en het volstrekt niet als eene volksramp zouden beschouwen, wanneer dezelve door eene andere, in den geest der grondwet nader overlegde, wierd vervangen; hebben wij echter gemeend het vorenstaande te moeten mededeelen.

Mengelwerk.

MINISTERIELE VERANTWOORLELYKHEID.

(Vervolg en Slot van No. 52.)

Dat het ontstaan van partijschappen een noodzakelijk gevolg van de door ons zoo zeer aangeprezene instelling zou zijn, is moeijelijk te bewijzen.

Meestal toch hebben geheel bijzondere oorzaken daartoe den grond gelegd, zoo als bijzonder in de laatste tijden met *Frankrijk* het geval is geweest, wáár de twee hoofdpartijen een strijd over licht en duisternis, over vrijheid en slavernij gevoerd hebben, wáár de eene al hetgeen de

revolutie heeft voortgebragt voor onwettig houdt, de andere integendeel zich de voordeelen derzelve wil toeëigenen. Het opwekken van dezen strijd en de daaruit gesprotene partijschappen kunnen dus niet aan het ministerie worden toegeschreven, maar aan de omstandigheden, waarin dit rijk zich heeft bevonden, en die alleen door eene groote wijsheid en gematigdheid reeds vroeger in het regte spoor geleid hadden kunnen worden, hetwelk, gelijk men ten minste hoopt, thans schijnt gevonden. Hierbij houde men in het oog, dat de ministeriele verantwoordelijkheid in *Frankrijk* niet naar haren wezenlijken aard en waarde heeft kunnen beoordeeld worden, wijl dezelve, hoezeer als beginsel bij het Charter aangenomen, tot hiertoe door geene bijzondere wet is geregeld, en den ministers, aan eene factie onderworpen of zich daaraan overgevende, alzoo weinig tot regelmaat van gedrag heeft kunnen strekken.

Als algemeene oorzaak, zoo niet van het verwekken, dan toch van het voeden en levendig houden van partijschappen in den Staat, is gewisselijk eene verkeerde inrigting of wijziging van het kiesregt te achten. Is hetzelve slechts aan eenige weinigen toegestaan, of wel aan vaste collegien of ligchamen van regering, uit een klein aantal leden bestaande, dan valt het de kroon gemakkelijk op deze den meesten invloed te verkrijgen. Neigt zij tot willekeur of tot maatregen, welke tegen den algemeenen geest aandruischen, zoo staan haar zonder veel omwegen en kunstgrepen die invloed ten dienste, om de verlangde personen in de volksvertegenwoordiging te doen kiezen, ten einde geen tegenstand te ontmoeten. Is er eene partij b. v. die onder den invloed der domme dweepzucht staat, en die het er op toelegt, om het eene kerkgenootschap boven het andere te bevoorregten, of een priester-gezag te doen stand grijpen, of die, door een verkeerd stelsel van belasting, den eenen tak van nijverheid boven den anderen bij uitsluiting wil bevorderen, — deze kan, hetzij *regtstreeks*, hetzij *door middel* van het ministerie, dit klein getal van kiezers ligtelijk overheerschen. Dit zal, met opzigt tot de godsdienst, te gemakkelijker vallen, naar mate de aard der geloofsbelijdenis, die sommigen aankleven, hen meer geneigd zal doen zijn, den gegeven toon te volgen; of wel, met opzigt tot andere geschilpunten, naar mate eene overwigtige partij haren steun in heerschende vooroordeelen en dwalingen vindt. Van welken aard de partij, die zich mogt vormen, dan ook wezen moge, of van welken kant zij ook mogte opdagen, hetzij staatkundig of kerkelijk, — altijd zal zij toegang weten te vinden tot het klein getal van bevoorregte kiezers.

Gevoelt zich een ministerie nu sterk door deszelfs verantwoordelijkheid en is het meer uitsluitend aan de beginselen eener verderfelijke partij onderworpen of verbonden, dan zou hetzelve den Vorst in zijne goede bedoelingen kunnen belemmeren. Dit zou vooral het geval zijn, wanneer laatstgenoemde niet de magt bezat, om de vergadering der volksvertegenwoordigers te ontbinden. Want, zoo eene staatspartij, gesterkt door de toetreding van het ministerie in hare belangen, de meerderheid in dezelve had verkregen, zou de Vorst even als gedwongen en genoodzaakt kunnen worden, om geheel tegen zijnen eed en de wezenlijke belangen van volk en staat te handelen, bijaldien de leden dier vergadering gedurende den tijd, voor welken zij benoemd zijn geworden, zitting konden blijven houden.

Al mogt dan ook jaarlijks een zeker gedeelte derzelve volgens de wet aftreden, de vergadering zelve en haar geest en denkwijze zou toch altijd in het grooter aanblijvend gedeelte der leden voortduren. De geweldigste maatregelen zouden uit dien staat van zaken kunnen voortvloeijen, en door eene noodzakelijke medewerking zou het herstel van eene vreedzame en betere orde van zaken niet dan door geweldige staatsschokken kunnen tot stand gebragt worden. Om dus vrij te zijn, om de wezenlijke belangen des volks steeds te kunnen bevorderen, en om alle gevaren uit de instelling van de ministeriele verantwoordelijkheid weg te nemen, is het niet alleen noodig, aan den Monarch het regt te geven, de ministers te kunnen wegzenden, maar ook om de volksvertegenwoordiging te kunnen ontbinden, met verpligting nogtans om eene nieuwe te doen daarstellen. Door deze ontbinding kan de partij, die zich met of tegen het ministerie in de kamer vereenigd heeft, plotseling worden vernietigd, ten minste verstrooid, en haar steunpunt en invloed op den staat grootendeels worden benomen. Door eene nieuwe wetgevende vergadering volgens de wet zamen te roepen, bedoelt de Vorst dan de wezenlijke denkwijze der natie te vernemen, en zich in zijn regeringstelsel even als op haar zelve te beroepen.

En deze denkwijze zal ook onmisbaar moeten blijken, bijaldien de verkiezingen niet door verderfelijke kunstgrepen en bedriegerijen derzelver doel missen, of volgens geheel verkeerde grondbeginselen en inrigtingen plaats vinden.

Is *het beste* en *gegoedste gedeelte* der natie ALGEMEEN het kiesregt toegekend en vermag hetzelve dit wezenlijk zonder belemmering vrij en onafhankelijk uit te oefenen, dan zullen de verkiezingen in waarheid de stem des volks uitdrukken, dan zullen zij steeds in het algemeen en wezenlijk staatsbelang uitloopen, en noodwendig het overwigt aan eene partij van weinigen ontnemen, die slechts eigene inzigten of dwalingen voorstaan. Zoodanig is toch de invloed van deugd, verlichting en beschaving, dat zij overal doordringen, wáár zij vrij werken kunnen, dat zij van lieverlede alle standen en menschen, in meer of mindere mate, naar gelang van den bijzonderen staat, waarin zij geplaatst zijn, omvatten, en aldus op het geheele volk invloed verkrijgen.

Laat derhalve de vrije keuze aan het beste en gegoedste deel der natie en het grootst mogelijk aantal over, — de kracht der waarheid, waarvoor zij open staat, zal de hechtste waarborg zijn, om op den duur partijen voor te komen of uit te roeijen, om er steeds menschen in de volksvertegenwoordiging te brengen, die de wezenlijke belangen des vaderlands opregt zijn toegedaan. Is deze keuze dus vrij, dan kan de vernieuwing der kamer in de daad een beroep op het volk genoemd worden, om even als wettig te verklaren, in welken geest hetzelve het stelsel van regering verlangt ingerigt te hebben, en als het eenige middel worden beschouwd om eene staatspartij den bodem in te slaan.

Wij mogen het dus daarvoor houden, dat, wáár niet aan het beschaafdst, weldenkendst en vermogendst gedeelte des volks, zoo *algemeen* als de aard der zake slechts toelaat, het kiesregt is opgedragen, het regt tot ontbinding der wetgevende vergadering haar doel zou missen, dat hetzelve aldaar niet aan den Vorst behoort toegekend te worden, en dat alzoo de ministeriele verantwoordelijkheid dáár niet bestaan kan, als noodwendig aan dat regt verbonden zijnde. Gesteld toch, dat de kiezers, welke eene nieuwe volksvertegenwoordiging moeten daarstellen, zóó gering in aantal zijn, dat elke afdeeling, waarin zij zich gesplitst of werkzaam bevinden, veel geringer is, dan de wetgevende vergadering, (die zelve meestal een zoo klein gedeelte der natie uitmaakt), voor welke zij de leden moeten kiezen, dan zal men bezwaarlijk kunnen gelooven, dat de, door die weinigen uitgebragte keuze ook de stem der natie is.

Wanneer alzoo, (volgens de opdragt van het kiesregt aan die weinigen,) b. v. *drie honderd* menschen voor of in plaats van ieder millioen ingezetenen die keuze voor de volksvertegenwoordiging slechts zouden mogen doen, kan de kroon er zich geenszins op verlaten, dat de vernieuwde wetgevende vergadering, beter dan eene vroegere, de eenzijdige bedoelingen en inzigten uit het oog zal verliezen, om zich slechts met algemeene belangen bezig te houden. Gesteld zelfs, dat dit klein getal van kiezers noch geheel noch gedeeltelijk uit kracht hunner geboorte, of door eenig ander voorregt, tot de uitoefening van dit regt bevoegd waren verklaard, maar dat zij zelve regtstreeks door het volk of wel door eenigen, uit dit laatste daartoe genomen, met dat kiesregt waren bekleed, — dan nog zoude daarin hoegenaamd geen waarborg bestaan, dat de Vorst zich bij de vernieuwing der volksvertegenwoordiging te regt en met vrucht zóó goed op dat klein getal van kiezers, als op de natie zelve, d. i. hier op het beschaafd, verlicht en vermogend gedeelte derzelve, in het grootst mogelijk aantal, zou kunnen beroepen. Want de ondervinding heeft toch geleerd, dat, wáár de keuze voor de volksvertegenwoordiging niet *regtstreeks* door de daartoe bevoegden zelve geschiedt, maar integendeel door middel van eenige weinigen, door hetzelve langs velerlei omwegen daartoe benoemd, de belangstelling in de uitoefening van dat regt bij het volk ook niet gevonden wordt. Daarvan is het gevolg, dat die weinigen, welke uitsluitend met het kiesregt voor de volksvertegenwoordiging belast worden, niet altijd de meest geschikten zijn, of wel, zoo na mogelijk ten minste, overeenkomstig den algemeenen geest denken en handelen. Hoe zal dan nu de hooge regering zich op die weinigen kunnen verlaten, wanneer, bij de vernieuwing der wetgevende vergadering, het haar wezenlijk er om te doen is, de partijen te verstrooijen en overeenkomstig den algemeenen wil te regeren. De ontbinding der volksvertegenwoordiging zal dus het daarmede beoogde doel missen, en het regt daartoe onder zoodanige inrigtingen niet aan den Vorst behooren afgestaan te worden. Maar deze inrigtingen, volgens welke slechts eenige weinigen tot het uitoefenen van het kiesregt bevoegd zijn, doen niet alleen eene groote onverschilligheid bij de meesten daaromtrent geboren worden, maar leiden ook meestal daarheen, om de regering een' al te grooten invloed op dezelve te verschaffen. Naar mate die onverschilligheid grooter en het aantal kiezers kleiner is, kan zij te vrijer dien invloed uitoefenen, zonder vrees of gevaar van daarin tegengewerkt te worden, en zonder genoodzaakt te zijn, daartoe velerlei kunstgrepen of omwegen te gebruiken. Heerscht er derhalve eene staatspartij in de wetgevende vergadering, die een steun in het ministerie vindt, dan zal het laatste weinige moeite behoeven in het werk te stellen, om deze partij steeds nieuwe leden door de volgzaamheid der kleine kiezers-collegien te doen toevoegen. Want uit hoe minder leden deze laatste bestaan, des te ligter zal het zijn, het individueel gevoelen van elk derzelve te gissen of te doorgronden. En gelijk nu de meesten, hetzij door menschenvrees, hetzij uit belang voor zich of voor de hunnen, de kracht van geest zullen missen, om den uitgedrukten wil of den bekenden wensch der gezagvoerders niet in aanmerking te nemen en op te volgen, en steeds zullen beducht zijn, dat hunne heimelijke tegenstreving, hoezeer ook door het indienen van ongeteekende stembriefjes schijnbaar gedekt, toch zal aan het licht komen of vooronderstelds worden, — zal het ons begrijpelijk worden, waarom de kleine kies-collegien op zich zelve niet alleen verderflijk zijn, door van de meest belangrijke en voornaamste aangelegenheid slechts een spel te maken; maar dat zij ook den geheelen staat in handen van eene partij voor altijd kan overgeven, of zelfs het despotisme zou kunnen daarstellen. De stelling derhalve, volgens welke een verantwoordelijk ministerie *noodwendig* partijschappen in den staat moet te weeg brengen, of wel dezelve voedsel geeft en versterkt, kan dan niet op zich zelve voor waar worden aangenomen, maar zou alleen in zoo ver kunnen gelden, dat hetzelve, zonder eene *vrije* en zoo veel mogelijk *algemeene regtstreeksche uitoefening* van het kiesregt, gelijk ook zonder dat de Vorst het regt tot ontbinding der volksvertegenwoordiging bezit, de bedoelde partijschappen zou kunnen stijven, en dezelve tot zijne oogmerken weten aan te wenden.

Doch men behoort hier echter niet uit het oog te verliezen, dat de ministers, ook wanneer zij niet verantwoordelijk zijn, door die beperking van dit kiesregt tot weinigen, even zeer eenen gemakkelijken invloed op dezelve kunnen verkrijgen, en dat dus eigenlijk de verkeerde inrigtingen omtrent het uitoefenen van dit regt even als den grond uitmaken, waarin de partijschappen kunnen geplant worden, en waaruit het despotisme onder eene Monarchie kan voortkomen, gelijk onder eene gemeenebestelijke regering daaruit de aristocratie of oligarchie moet ontstaan.

Hetgeen verder als een bewijs van verwerpelijkheid tegen een verantwoordelijk ministerie, hetwelk de Vorst in zeker opzigt even als overschaduwt, wordt aangevoerd, bestaat daarin, dat het meer nationaal zou zijn, eenen Koning steeds zelve op den voorgrond te zien staan en zich denzelven dus als alléén verantwoordelijk en handelend voor te stellen. — Het verkeerde van dit gevoelen kan het best bestreden worden, door het voorbeeld van *Engeland*, wáár de magt des Konings het meest door die van het ministerie is gematigd, en wáár nogtans, hoezeer daar in het parlement schier nooit de naam deszelven wordt gehoord of uitgesproken, het volk, meer dan eenig ander in de wereld, liefde voor het land zijner woning en voor de instellingen, waardoor het groot is geworden, op het ijverigst betoont. Ofschoon daar de naam des Konings in vele zaken van regering niet genoemd, maar begrepen wordt in de benaming van *de kroon*, *de troon*, zoo is echter geen volk meer nationaal, dan het Engelsche. De luister van den troon is steeds geklommen, terwijl men nogtans weinig van den bezitter hoort spreken, en, hoewel door een verantwoordelijk ministerie omgeven, biedt de persoon des Konings een middelpunt van vereeniging en van eerbiedige vereering aan, die wel waard is, het kostbaar onderhoud van denzelven boven alles met onbekrompene ruimte en gewilligheid te dragen. In het begeven van meest alle openbare posten en bedieningen, is het hoofd van den staat bovendien den weg geopend, om veler harten en genegenheid te winnen, het oog en de wenschen der menigte, voor welke de troon buitendien zoo veel betooverends heeft, als de uitdeeler van vele begeerlijke gaven, naar zich te doen uitstrekken, en het gevoelen te doen stand grijpen, dat de Monarch niet anders dan weldadig kan zijn. — NAPOLEON, die instelling der Engelschen in zijn eigen stelsel van regering wederstrevende, en niet te vreden met de hulde, welke hem daaronder zou zijn toegebragt, noch met de magt, die beperkt had moeten worden, was gewoon te zeggen: *Ik ben de troon, en die bestaat niet in vier planken, met fluweel overdekt.* Maar deze stelregel, volgens welke hij alles wilde zijn, heeft ook met hem zijnen troon omvergestooten. Zich zelven steeds op den voorgrond stellende, verwierp hij de bescherming, die hem een verantwoordelijk ministerie, in vereeniging met eene onafhankelijke volksvertegenwoordiging, had kunnen verschaffen, door matiging in deszelfs regering te doen heerschen en dezelve, overeenkomstig de wet en het belang des volks, in te rigten.

Het ware te wenschen, dat men bij de beoordeeling van het onderwerpelijk vraagstuk niet op den persoon van een enkel goed Vorst zag, om daaruit af te leiden, dat zoodanige verantwoordelijke ministers kunnen gemist worden. Met zulk een Vorst zou iedere instelling, ten doel hebbende het behoud der vrijheid, des noods te ontberen zijn, ofschoon het gevaar, van met den besten wil nog altijd te kunnen dwalen, niet te min het aanwezen dier waarborgende instellingen wenschelijk zoude maken.

Maar men behoorde niet uit het oog te verliezen, dat staatkundige instellingen eene reeks van tijden en opvolgende regeringen omvatten, dat dezelve zoo wel voor goede als kwade Vorsten moeten berekend zijn, en

vooral bedoelen, om de voordeelen, die onder de eerste mogten verkregen zijn, niet weder onder de laatsten te verliezen. Bovendien moeten ook de gevaarvolle tijden van volksdriften en van de beweging der hartstogten, die zoo geredelijk allerlei voorgewende of wezenlijke bezwaren in zich opnemen, hierbij niet uit het oog worden verloren. Deze tijden brengen mede, om meer van den Vorst te eischen, dan hij kan toegeven of inwilligen, als ook om hem voor de oorzaak van het veronderstelde of wezenlijke kwade te houden, bijaldien hij de verantwoordelijkheid niet op zijne ministers heeft doen vesten. En het opgewonden volk, *steeds gewoon geweest en daarbij opgevoed*, om den Monarch in alles op den voorgrond te zien komen, zal ook zich regtsteeks tot hem wenden en den staat in gevaar brengen, van onder de instorting des troons eenen anderen vorm van bestuur aan te nemen. Om tegen dit gevaar beveiligd te zijn, moeten de instellingen, die daartoe strekken, door de vreedzame hand der gematigdheid en wijsheid daargesteld worden. Want anders brengt de tijd omstandigheden voort, waarin dezelve met geweld zich eenen weg banen.

INVALLENDE GEDACHTEN VAN EEN' INVALIDE.

Er zijn weder eenige maanden verloopen, sedert ik het waagde mijne gedachten op het papier te stellen en ze u, Mijnheer de Redacteur! toe te zenden ter plaatsing in uw geëerd dagblad; en er zouden misschien nog wel eenige maanden hebben kunnen verloopen, eer ik het weder in het hoofd had gekregen om, met den grooten hoop meê, te praten over de aangelegenheden van den dag, indien mij, gedurende de afgeloopene week, niet weder een hevige aanval van ontevredenheid was overkomen, om welke te verdrijven ik het ontboezemen mijner gevoelens (zoo als de dichters zeggen) allerheilzaamst gerekend heb. Mij dunkt, ik zie u, bij het lezen dezer inleiding, reeds glimlagchen, en het is even als of ik u hoor zeggen: « Ja, oude man! als wij alle ontboezemingen van ontevredenheid wilden plaatsen, welke ons onophoudelijk in de ooren klinken, dan mogten wij wel dagelijks eene dubbele Courant uitgeven, en zeker wel driemaal per week met een dubbel bijvoegsel; want het getal ontevredenen is en blijft legio.» Maar zacht, Mijnheer! schort uw oordeel een weinig op en stel mij niet gelijk met hen, die altijd klagen en morren, als zij, voor hun *personeel* belang, niet dadelijk zien gebeuren wat zij verlangen: mijne ontevredenheid heeft eene andere oorzaak; zij vloeit voort uit het belang, dat ik stel in de algemeene welvaart van een groot deel mijner stad- en landgenooten, en verdient daarom, dat men hoore en leze, wat ik dienaangaande wil aanvoeren.

Veel, zeer veel is er reeds en wordt er nog gedaan tot herstel of voortzetting van den koophandel, en wij mogen ons over de maatregelen verheugen, welke daartoe van tijd tot tijd worden uitgedacht. Ons verlicht en vaderlijk gouvernement laat geene gelegenheid ontglippen om algemeen nut en voordeel te stichten en is onafgebroken bezig met het daarstellen, hervormen of verbeteren dier middelen, welke strekken kunnen ter bereiking van deszelfs edele bedoelingen. — Wij weten, dat tot de bereiking dier bedoelingen tijd vereischt wordt, en zonden van dwaasheid te beschuldigen zijn, indien wij op eens dat nut en voordeel wenschten in te oogsten. Er bestaan intusschen, bij al het daargestelde goede, nog vele gebreken, welker uitroeijing niet alleen wenschelijk, maar ook voor het maatschappelijk belang van zeer vele Nederlanders hoogst nuttig en doelmatig is. — En het is juist een dier gebreken, welke mij sedert geruimen tijd, en voor eenige dagen bij vernieuwing, voor den geest zweeft, — ik bedoel: de ondermijning van het eerlijk bestaan onzer winkeliers en magazijnhouders, door de gemakkelijke wijze, waarop vreemde gelukzoekers zich in onze groote steden nederzetten en hunne koopwaren, voor zeer verminderde prijzen, uitventen. Wij zagen daarvan reeds menig wrevelwekkend voorbeeld en zien zulks bij aanhoudendheid, zonder dat er eenige mogelijkheid bestaat, om dit verderfelijke kwaad tegen te gaan. Groot toch zijn de lasten, waarop onze stadgenooten zitten en bij velen aanmerkelijk de kosten, die er vereischt worden om zich op eene voegzame wijze neder te zetten. De vreemde gelukzoeker heeft met dit laatste weinig of niets gemeens. Hij huurt voor een jaar, half jaar, soms ook voor drie maanden een onbewoond huis, ontpakt zijne goederen, verkoopt ze *à tout prix*, omdat hij er dikwijls zeer goedkoop en ten koste zijner buitenlandsche crediteuren aankomt, en gaat met den buit strijken. Een patent, eenige advertentien in de Courant en het drukken van biljetten om aan de huizen te laten rondbrengen, zijn zijne voornaamste kosten. — Intusschen loopt de koopzieke en op het goedkoope beluste menigte naar zulke magazijnhouders of winkeliers veel spoediger en in grooter getal dan naar die harer ingezetenen, die met hunne ingeslagene of in commissie ontvangene koopgoederen blijven zitten en de winst derven, waarmeê de vreemde zich verrijkt. — Van allerlei aard komen er zoodanige uitventers: in lakens, modes, bijouterien, hoeden, schoenen, prenten, zelfs pendules en ameublementen, kortom in alles, wat tot kleeding, huisraad of luxe behoort. — Er gaat schier geen dag voorbij of men ontvangt annonces van nieuw aangekomen vreemde kooplieden; terwijl onze eerlijke, nijvere stadgenooten langzamerhand uitdroogen of zich, na verloop van eenige weinige jaren, genoodzaakt zien bankroet te spelen. — Moet dit kwaad nu zoo maar ongehinderd voortduren en is er volstrekt niets op uit te vinden om het met wortel en tak uit te roeijen? Ik, oude man, wil mij niet vermeten te dien opzigte lesjes te geven en geef het bestaande, en reeds meermalen beredeneerde gebrek in onze wetgeving, alleen maar op, om de oogen diergenen te openen, die het verhoeden kunnen. *Eene* kleine opmerking wil ik echter maken, waardoor men, mijns inziens, de ondermijning van het bestaan onzer inlandsche winkeliers en magazijnhouders, door genoemde misbruiken, al heel veel zou kunnen te keer gaan: het benoemen namelijk van schatters, bij wie de vreemdeling zich dadelijk zoude hebben te vervoegen, wanneer hij in eene onzer steden koopgoederen wenscht uit te venten, en die alles, overeenkomstig de fabrijksprijzen, taxerende, een patentregt van vijf en twintig percent berekenden der te koop te stellen goederen, onverminderd het leveren van zoodanige bewijzen, waaruit ten duidelijkste bleek, dat de vreemde koopman zijne fabrijkanten of leveranciers behoorlijk had voldaan of het noodige crediet bezat, om met hunne fabrijkaten in ons land handel te drijven.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 4. Mei 1579 zocht FILIPS VAN EGMOND *Brussel* aan de zijde van PARMA te brengen.

Den 4. dito 1794 namen de Engelschen *Seringapatnam* stormenderhand in.

Den 4. dito 1814 werd de *Helder* met de onderhoorige forten door de Franschen ontruimd.

Den 4. dito 1818 is, tusschen de Koningen der *Nederlanden* en van *Engeland*, een traktaat, betreffende de wering van den slavenhandel, gesloten.

Den 5. dito 1565 werd het verslag ingeleverd van de verrigtingen des *Graven* VAN EGMOND, in *Spanje*.

Den 5. dito 1623 werden SLATIUS, JAN BLANSAART, ABRAHAM BLANSAART en WILLEM PARTHY, wegens den aanslag op het leven van Prins MAURITS, onthalsd.

Den 5. dito 1705 overleed LEOPOLD I, Keizer van het Duitsche Rijk.

Den 6. dito 989 stierf Graaf DIRK II, kort nadat hij door OTTO III, bij eenen giftbrief in het vol bezit van eenige landen gesteld was, die hij te voren slechts van het Rijk ter leen had gehouden. Zijne gemalin HILDEGARDE was reeds twee jaren voor hem overleden. Hij werd bij haar in de *Egmondsche* Klooster-kerk begraven.

Den 6. dito 1527 werd de stad *Rome* door het leger van Keizer KAREL ingenomen en geplunderd.

De ondergeteekenden, zich op den 12. Jan. ll. vereenigd hebbende, om te helpen voorzien in de dringende behoeften van 169 Duitsche Emigranten, die destijds in den allerbeklagelijksten toestand hier waren aangekomen, en tot den 26. Maart alhier zijn verbleven, hebben de eer, te berigten, dat zij, ten behoeve van deze ongelukkigen hebben ingezameld eene som van *achthonderd drie en tachtig gulden*, waaronder *f* 148-27½, bijgedragen door eenige weldadige inwoners van het dorp *Velp*; en dat het hun heeft mogen gelukken, hierdoor niet alleen te voorzien in de meest dringende behoeften, maar ook, bij het vertrek dezer ongelukkigen, nog eene som van *f* 362-95½ onder dezelven, als reisgeld, uit te deelen: hetwelk te grooter weldaad was, daar bijna allen volstrektelijk van geld waren ontbloot. De ondergeteekenden hebben tevens de eer te berigten, dat zij de specifieke verantwoording van derzelver administratie bij Burgemeester en Wethouderen dezer stad hebben ingezonden.

Zij vermeenen, op geene betere wijze; aan de menschenvrienden, die hunne bijdragen zoo mildelijk gaven, voldoening voor derzelver menschlievendheid te bezorgen, dan door mede te deelen den brief van afscheid, door die arme menschen hun achtergelaten, en waarin zij hunne dankbaarheid ongekunsteld uitdrukken. Dezelve luidt als volgt:

Afscheidsgroet van de Duitsche Landverhuizers, aan het Nederlandsch Geldersch Gouvernement te Arnhem.

Toen wij aan den rand des afgronds stonden en dood en vertwijfeling ons bedreigden, had de wijze Voorzienigheid edele en hulpvaardige menschenvrienden voor ons uitgezocht.

Wij danken en zegenen, in de eerste plaats, den Regeerder aller werelden, die de harten van Koningen leidt, als snelvlietende beken.

Wij danken en zegenen den Koning der Nederlanden in Hoogstdeszelfs wijze en voortreffelijke regering, waaronder wij de groote gunst hebben mogen ondervinden, dat wij en onze onmondige kinderen van het ongeluk tot het geluk zijn overgebragt, dat onze beklemde harten weder vrij adem halen, en nu weder gerust en blijmoedig ons vurig dankgebed tot den Eeuwigen kunnen opwaarts zenden.

Wij danken en zegenen de genadige heeren van Arnhem, voornamelijk den heer Baron VAN HEECKEREN VAN KELL, *Gouverneur der Provincie,*

Den heer VAN RAPPARD,

Den heer VERSTER, *die regt vaderlijk voor ons zorgde, aangezien hij alle morgens, middagen en avonden naauwkeurig kwam toezien, dat de levensmiddelen behoorlijk uitgedeeld, de zieken verzorgd en de zindelijkheid in acht genomen werd.*

Wij danken wijders de hoog geachte Geestelijkheid, den Burgerlijken en Militairen Stand en allen van wie wij weldaden hebben genoten.

De Hemel storte zijne milde zegeningen uit over den Koning en Hoogstdeszelfs doorluchtige familie over Arnhem en hare bewoners.

God, wiens rijkdom onuitputtelijk is, moge hen voor tijd en eeuwigheid gelukkig maken!

En wij zullen onze kinderen de herinnering aan Gelderland diep in het gemoed prenten, wanneer wij bij het afscheid, hetwelk thans zeer kort op handen is, met gevoelvolle harten tranen van dankzegging plengen.

Arnhem, den 22. Maart 1828. *Namens alle mijne lotgenooten,*
(get.) J. NICOLAUS KLEIN.

De ondergeteekenden derzelver dank betuigende, in het algemeen, aan de ingezetenen van *Arnhem* en *Velp* voor derzelver betoonde hulpvaardigheid; doen deze betuiging, in het bijzonder, aan den Geneesheer en den Heelmeester, die, met de grootste zorge en oplettendheid, de talrijke kranken hebben bediend.

Arnhem, den 3. Mei 1828.

A. J. J. VERSTER, P. J. ANDRES, W. OVERDUYN,
W. P. A. TEDING VAN BERCKHOUT, Js. A. NYHOFF,
J. W. TROOST, H. H. DONKER CURTIUS

Bij den Ondergeteekende is weder ontvangen van S. voor de ongelukkigen te *Middelharnis* de somme van *f* 3:00. Namens de Commissie,
ANEMAET.

ARNHEM, den 6. Mei.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 5. Mei 2 El 4 Palm 5 Duim; gewassen, 0 D. gevallen 10 D
Den 6. dito 2 El 3 Palm 0 Duim; gewassen, 0 D. gevallen 10 D

Getrouwd:

I. J. ROMYN
en
A. F. BEEKMAN.

BEUREN, den 25. April 1828.

ARNHEM, den 4. Mei 1828. — Heden werd zeer voorspoedig van eenen welgeschapen ZOON verlost de Hoog Wel Geboren Vrouwe O. T. BARONNESSE VAN GOLTSTEIN, geboren BARONNESSE HACKFORT.

A A N B E S T E D I N G.

De HOOGE DYKSTOEL des Ambts OVER-BETUWE is voornemens aan den minst aannemenden aan te besteden:

Het VERHOOGEN, VERZWAREN *en* BEKRUINDEN *van twee* VAKKEN DYKS,
als: één onder Wolferen, *beginnende bij Dijkpaal No.* 2,
en één onder Andelst, *beginnende beneden de Herberg* het Zwaantje *aldaar.*

Deze *Besteding* zal gedaan worden op Zaturdag den 24. Mei 1828, des voormiddags ten 10 ure, ten huize van de Wed. A. CARNEN, te *Lent*, alwaar het Bestek *acht* dagen voor de *Besteding*, ter visie zal liggen, alsmede bij de Wed. DAYS te *Andelst*, zullende twee dagen vóór de Aanbesteding de noodige aanwijzing gedaan worden.

ZEG HET VOORT.

§ § § Provisoren van het Fonds door wijlen Vrouwe ELIZABETH VAN DER MIEDEN in *Over-Betuwe* gesticht, om daaruit één of twee JONGELIEDEN van de Hervormde Godsdienst tot de studie in de Godgeleerdheid op te leiden, noodigen hiermede de navolgende Jongelingen uit:

1. Allen die tot de Stichteresse van dit Fonds in eenige Familie-betrekking gestaan hebben.
2. Kinderen van Predikanten, Scholtussen en Custodes, in den Ambte van *Over-Betuwe*.
3. Kinderen van alle Ingezetenen des gemelden Ambts, welke, in de Hervormde Godsdienst opgevoed wordende, voornemens zijn in de Theologie te studeren en daartoe onderstand behoeven, — om, ingeval zij vermeenen mogten, eenige aanspraak op het hierboven gemelde favetir te kunnen maken, zich voor den eersten Julij aanstaande, schriftelijk en *vrachtvrij* daartoe aan den Ondergeteekenden, als Presiderend Provisor, aan te melden, onder bijvoeging van eene naauwkeurige opgave hunner doopnamen en ouderdom.

Elst, (bij *Nijmegen*) den 5. Mei 1828.

D. R. J. VAN LYNDEN.

AMORTISATIE-SYNDICAAT.
ADMINISTRATIE DER DOMEINEN.
EERSTE RESSORT.

Ten overstaan van de daartoe bevoegde Leden uit het Plaatselijk Bestuur, zal op Maandag den negentienden Mei 1828, te *Hattem*, Provincie *Gelderland*, worden overgegaan tot de *tweede* Veiling der DOMEIN-GOEDEREN, tot het Kantoor aldaar behoorende, en waarvan de omschrijving is vervat in den Catalogus, die daarvan ten Kantore voormeld, alsmede bij de Ontvangers der Domeinen in alle de Hoofdplaatsen van 's Rijks Provincien, voor den prijs van *tien Centen*, te bekomen is.

† † † De Notaris Mr. *J. NYHOFF*, te *Arnhem*, *qq.*, zal op den 17. Mei 1828, des morgens ten 10 ure, in het Zwijnshoofd te *Arnhem*, publiek aan de meestbiedenden verkoopen: Ongeveer 125 Nederlandsche Vaten ROODE BORDEAUX-WYNEN op Fust, ongeveer 54 Nederlandsche Vaten RYNSCHE-, MOEZEL-, MUSCAAT-, MALLAGA en andere fijne WYNEN, mede op Fust, ongeveer 24 Nederlandsche Vaten BORDEAUX-, BERGERAC-, MUSCAAT-, WITTE-, RYNSCHE-, BLEEKER-, PORTUGEESCHE-, MADERA-, HERMITAGE- en verdere fijne WYNEN op Flesschen, ongeveer 7 Nederlandsche Vaten WYNAZYN; voorts des Maandags den 19. daaraanvolgende, ter zelve ure, op St. Walburgsplein aldaar, 16 ledige VOEDERS of STUKKEN, eene aanzienlijke partij ledige FUSTEN, eene dito partij ledige FLESSCHEN en MANDEN, allerlei WYNKOOPERS-GEREEDSCHAPPEN en STELLINGEN, en hetgeen ten dage dienende verder zal worden te voorschijn gebragt.

Nopens de Conditien zijn van stonden aan informatien te bekomen ten Kantore van gezegden Notaris, benevens bij de Heeren *VAN LINGE* en *VAN DEN BROEK*, Makelaars te *Amsterdam*, zijnde tevens op die onderscheidene plaatsen verkrijgbaar de notitien der soorten en kwantiteiten, terwijl tot het proeven der Wijnen gelegenheid zal worden gegeven des Woensdags en Vrijdags voor den verkoop, aan de zoodanigen, die zich daartoe aan den Kelder in de Ketelstraat, onder het Huis Wijk E No. 47, zullen vervoegen.

§ § § *H. MEY METTENBRINCK*, Notaris te *Barneveld*, zal op Woensdagen den 30. April en den 14. Mei 1828, telkens des voordemiddags ten elf ure, ten huize van den Logementhouder *HENDRIK SCHUT*, te *Barneveld*, bij inzaat en toeslag veilen en verkoopen:

1. Een BUITENGOED, *den Broek* of *Dennenbroek*, omringd door GRACHTEN met loopend water, gelegen onder de Gemeenten *Barneveld* en *Lunteren*, aan den grooten weg naar *Arnhem*, een vierde uur afstand van de eerstgemelde aanzienlijke Gemeente, bestaande in een net gesitueerd HEERENHUIS, voorzien van onderscheidene Beneden- en Boven- Behangen KAMERS, ZOLDER, KEUKEN en verdere COMMODITEITEN, TUIN, BOOMGAARD en welaangelegde WANDELINGEN. — Voorts BOUWMANSWONING, BAKHUIS, SCHUUR, KOORNBERGEN; — alsmede onderscheidene perceelen BOUW- en WEILANDEN, VELDEN en GRONDEN, AKKERMAALSBOSSCHEN en zware opgaande BOOMEN, alles te zamen ongeveer groot 50 Bunders, bijzonder goed voor de Jagt gelegen.
2. Een ERF en GOED *de Doornesteeg*, gelegen bij het voorgaande perceel, met HUIS, HOF, SCHUUR, BERG en bijbehoorende LANDEN, groot 4 Bunders.
3. Eene BOERENHOFSTEDE, *Geutsebaar*, liggende onder *Lunteren*, en grenzende aan de perceelen Nummero 1 en 2, bestaande in een HUIS en verder GETIMMERTE en 25 Bunders BOUW- en WEILANDEN, VELDEN en GRONDEN.
4. De Massa van de voormelde perceelen Numero's 1, 2 en 3.

De Heeren Huizing cum annexis, van het perceel Nummero 1, is dadelijk na den toeslag te aanvaarden; terwijl inmiddels nadere informatien te bekomen zijn ten Kantore van den voormelden Notaris te *Barneveld*.

§ § § De Eigenaren der nagemelde Goederen zijn voornemens om, op den 21. Mei 1828, des voormiddags, in het Logement *de Haas*, te *Elburg*, in perceelen te laten opveilen, en den 4. Junij daaraanvolgende, in perceelen of in massa's te verkoopen:

1. Het oud Adelijk LANDGOED *Bijssel* genaamd, bestaande in een BOUWHUIS met SCHUUR en BERG, HOVEN met uitmuntende VRUGTBOOMEN, GRAGHT, ALLEES, zware EIKEN, BEUKEN en andere BOOMEN, HAKHOUT, BOUW- en WEILANDEN, mitsgaders eene aanzienlijke partij allerbeste GRAS- en HOOILANDEN, te zamen groot ruim 61 Bunders, met eene KATERSTEDE daarbij gelegen, eene BANK en ZITPLAATSEN in de Kerk te *Nunspeet*, STRANDVONDERY, VISSCHERY, SCHOUW en verdere REGALIA; waaromtrent nadere inlichting, ten Kantore van den Notaris *HOEFHAMER*, te *Elburg*, te bekomen is.
2. Twee kapitale BOUWHOEVEN, *de Schootbruggen* genaamd, benevens eene ARBEIDERSWONING, met derzelver BOUW- en WEILANDEN, HOUTGEWASSEN, het TERREIN *de Dennenbosch* geheeten, te zamen groot ruim 92 Bunders, in massa of in twee perceelen, waaromtrent nadere inlichting ten Kantore van den Notaris *VAN JEVEREN*, te *Doornspijk*, te verkrijgen is; zijnde deze Landgoederen zeer voordeelig gelegen onder *Doornspijk*, tusschen *Harderwijk* en *Elburg*, Provincie *Gelderland*.
3. Zullen dezelfde Eigenaren op den 7. Mei 1828 doen veilen en op den 14. daaraanvolgende daten verkoopen, te *Markelo*, Kwartier *Twenthe*, Provincie *Overijssel*, ten huize van den Kastelein [illegible] aldaar, den HAVEZATHE *Oldenhof* en de BOUW-ERVEN *Zigger* en *Vruwink*, onder *Markelo* gelegen; waaromtrent nadere inlichting ten Kantore van den Notaris *J. A. L. [illegible]*, te *Goor*, te bekomen is, en door *W. A. [illegible]*, te *Markelo*, aanwijzing zal gedaan worden.

† † † Provisionele Sijndici in het Faillissement van *JACOB LEVY JACOBS*, te *Arnhem*, zijn voornemens op Maandag den twaalfden Mei 1828, aan deszelfs woonhuis in de Ketelstraat, publiek, Erfhuiswijze te verkoopen:

Eenige MEUBILAIRE GOEDEREN en WINKELGEREEDSCHAPPEN, bestaande in WOLLEN, KATOENEN, CHITSEN en verdere soorten van ELLEWAREN, ook WINKELKASTEN met GLASRAMEN, SCHAPPEN, TOONBANK en hetgeen verder te voorschijn zal worden gebragt.

VISSCHER BOURICIUS.
J. W. SCHIFF.

§ § § Alle de genen die iets, uit welken hoofde ook, te vorderen hebben van, of verschuldigd zijn aan den Boedel van wijlen *HENDRIK DROST*, in leven Winkelier en Honigzemer, gewoond' hebbende en onlangs te *Elspeet* overleden, gelieven daarvan vóór den 15. Mei aanstaande, schriftelijke aangifte te doen ten Kantore van den Notaris *HARMANUS MEY METTENBRINCK*, te *Barneveld*.

† † † De posten van VADER en MOEDER in het Walen-Weeshuis te *Amsterdam*, tegen primo Julij aanstaande zullende komen te vaceéren, zoo worden zoodanige Echtelieden, Lidmaten der Hervormde Gemeenie, beiden de Fransche taal magtig, liefst zonder Kinderen, welke genegen zijn die posten te vervullen, en vermeenen daartoe de vereischten te bezitten, uitgenoodigd zich aan te melden, kunnende zij, zoo wegens de verpligtingen daaraan verknocht, als omtrent de allesints honorabele, aannemelijke en voordeelige voorwaarden, daarmede verbonden, onderrigt worden ten Kantore van *Regenten* en *Regentessen* van voornoemd Godshuis, des Dingsdags avonds ten zes ure.

BERIGT
AAN HET
GEëERD PUBLIEK.

De Ondergeteekende heeft de eer het geëerd Publiek te verwittigen, dat hij door het Nieuwe LOGEMENT, genaamd de *NEDERLANDEN*, op het *St. Janskerkhof*, te *Utrecht*, in staat gesteld is, om in alles te voldoen, hetwelk het gemak en veraangenaming der Reizigers kan bevorderen. — Dit Logement, hetwelk, zoo wel netheid en goede smaak; als de beste orde en ruimte der appartementen in zich vereenigt, en bovendien door derzelver aangename ligging wordt begunstigd, zal onmiddelijk van HEDEN af aan GEOPEND zijn. Derzelver juiste geschiktheid en uitmuntendste inrigting, waartoe noch kosten noch moeiten zijn gespaard, geven hem aanleiding tot het houden van OPEN TAFEL, geven van PARTYEN enz. en doen hem verder het vertrouwen schenken, het geëerd Publiek van eene exacte bediening verzekerende, alle goedkeuring te mogen wegdragen, en door derzelver toegenegenheid te worden begunstigd.

H. CROES.

§ † † Men vraagt in een Vast pand een somma van *f* 1500-00; als eerste Hijpotheek; iemand hierop reflecterende vervoege zich met vrachtvrije brieven bij den drukker dezer.

† † † *EVER Hs. WILLEBERS*, Fransch Kostschoolhouder te *Barneveld*, vraagt ten spoedigste eenen ONDERMEESTER, in staat, hem, op eene waardige wijze, in onderwijs en opvoeding, behulpzaam te zijn. Brieven vrachtvrij.

† † † Het in den jare 1825 te *Arnhem* opgerigte BAD-LOKAAL, op den *Rijn*, zal, zoo voor KOUDE- en WARME- als KUNST-BADEN, met den 5. Mei aanstaande weder in gereedheid zijn. — Tot het gebruik der Baden, of nemen van Abonnement, kan men zich bij den Kastelein op het Bad vervoegen.

STOOMBOOT
WILLEM DE EERSTE.
Regeling der Vaart voor de Maand *Mei* 1828.

Van *Nijmegen* naar *Rotterdam* en *'s Gravenhage* en tusschen liggende steden:
Elken Zondag, Dingsdag en Donderdag, 's morgens ten 7 ure.
Van *Rotterdam* naar *Nijmegen* en tusschen liggende steden:
Elken Maandag, Woensdag en Vrijdag, 's morgens ten 6 ure.

Bij aankomst der BOOT te *Rotterdam*, vertrekt dadelijk eene EIGENE DILIGENCE naar *'s Gravenhage*, om de volgende dagen 's morgens ten half vier ure terug te keeren, en voor afvaart der Boot te *Rotterdam* aan te komen, afrijdende bij *G. VAN VELTHOVEN*, op de Bierkade.

*** Bij den Boekhandelaar en Boekdrukker J. C. VAN KESTEREN te *Amsterdam* is van de pers gekomen en alom verzonden:

I. *NICOLAI*, DE REIS NAAR AKEN, OF DE VORST INCOGNITO, *eene navolging van* KNIGGE'S *Reis naar Brunswijk*, één deel kompleet, met gegrav. titel en vignet, nieuwe uitgave *f* 1 : 80.
II. *IZAAK DE KONING*, GEZONDHEIDSLEER, *Hygiene voor het Volk*; bevattende eene duidelijke aanwijzing van hetgene men hier te lande, ten opzigte van het Voedsel, de Kleeding en de geheele leefwijze moet doen, om zoo veel mogelijk eene duurzame Gezondheid te genieten, in één deeltje kompleet . . . . *f* 1 : 25.
Dit, in kompagnieschap met de Boekhandelaren *B. BLANKENBERG EN ZOON*, te *Amersfoort*.
III. PROCES, *met al de daartoe behoorende Stukken, tegen den Siciliaanschen Priester* CONTRAFATTO gevoerd, en door het Geregtshof te Parijs gevonnisd. . . . . . *f* 0 : 75.
IV. *BARBAZ*, MAS-ANIELLO, of NAPELS IN DE WAR, *Boertig Heldendicht*, in Tien Zangen, met gegraveerden titel en vignet, één deel kompleet . . . . *f* 1 : 80.

*** De *Boekhandelaars D. DU MORTIER EN ZOON*, te *Leyden*, gezien hebbende, dat er een *gelithographeerde* afdruk van het PORTRET des *Hoogleeraars J. H. VAN DER PALM*, buiten deszelfs weten of toestemming, en daarbij in gelijkenis en uitvoering gebrekkig, wordt gedebiteerd, berigten aan het Publiek, dat er thans onmiddelijk naar het door den Heer *HODGES* geschilderd Portret, een keurige *Steendruk* wordt vervaardigd, en door hen, met toestemming van den *Hoogleeraar*, eerstdaags zal worden uitgegeven, en voor eenen matigen prijs te bekomen zijn.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.